

اداره خانی :

مطبعه پنجشنبه بازاری ساجیلر خانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آریسووولوس د. خریسیدیس

'Ολα' Όλα

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Ι δύο καλοί ἀδελφοί, οἱ ὅποιοι ἔδωσαν δύο εὐγενεῖς πρωτοβουλίας, ὅπως συναχθοῦν τὴν Πρωτοχρονιάν καὶ τὸ Πάσχα μεταξὺ τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν τοῦ **Παιδικοῦ** «**Απ'**

Όλα» βοηθήματα ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, μὲ ἓνα νέον των γραμματάκι— τὸ ὅποιον ἐδιαβάσατε, βέβαια, εἰς τὸ περασμένον φύλλον, ἔρχονται νὰ δώσουν μίαν νέαν κατεῦθυνσιν εἰς τὰς νέας συνεισφορὰς σας.

Μᾶς λέγουν :

— Τώρα ἔχομεν παύσεις, μετὰ δύο ὄμως μῆνας θὰ ἀνοίξουν τὰ σχολεῖα. Ἄλλὰ τὰ σχολεῖα πρέπει νὰ εἶναι μόνον διὰ τὰ πλουσιόπαιδα ; ὄχι, βέβαια. Καὶ τὰ πτωχὰ παιδάκια ἔχουν δικαίωμα νὰ μάθουν, νὰ σπουδάσουν, νὰ ἀναπτυχθοῦν. Ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ των ἐμποδία εἶναι, ὅτι δὲν ἔχουν τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα, διὰ νὰ ἀγοράσουν τὰ ἀναγκαῖα βιβλία. Τί πρέπει νὰ γίνῃ ; Ἴδού ἡμεῖς οἱ ἀναγνώσται, οἱ φίλοι τοῦ **Παιδικοῦ**, θὰ ξεσπαθώσωμεν, θὰ στείλωμεν εἰς αὐτὸ τὸ χρημᾶ μας, καὶ θὰ βοηθήσωμεν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μικρῶν ἀπόρων.

Αὐτὰ, μ' ἄλλα λόγια, ἀλλὰ μὲ πολλὴν θέρμην, λέγει τὸ γράμμα τῶν δύο αὐτῶν φίλων μας, τὸ ὅποιον εἰς τὸ τέλος λέγει περίπου :

— Ἐάν γράψετε κάτι, ἀν ἐκθέσετε πόσον ἱερὸς εἶναι ὁ σκοπὸς αὐτός, ἀν κεντήσετε πάλιν τὴν εὐγενῆ χορδὴν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ **Παιδικοῦ**, θὰ ἴδῃτε, ὅτι θὰ συναχθοῦν καὶ πάλιν χρήματα πολλά.

Τὸ γράμμα αὐτό, καθὼς βλέπετε, προτείνει εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μας ἓν καθήκον πρὸς ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ καὶ

πρὸς τοὺς μεγάλους, τοὺς συνεργάτας τοῦ **Παιδικοῦ**, ἓν ἄλλο.

Μᾶς προτείνει νὰ γράψῃ κάτι, τὸ ὅποιον νὰ ἐξάρῃ τὸν σκοπὸν τῆς νέας συνεισφορᾶς, καὶ νὰ κεντηθῇ ἡ φιλοτιμία τῶν μικρῶν φίλων.

Τὸ κάτι αὐτὸ ἀνετέθη νὰ τὸ κάμῃ ἡ στήλη αὐτή.

Ἄλλὰ τί πρέπει τάχα νὰ σᾶς εἰπῶ, τὸ ὅποιον δὲν ζεύρετε ; Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς ἐξάρῃ τὴν πίκραν τῶν μικρῶν ἀπόρων, οἱ ὅποιοι κατατάσσονται μὲν δωρεὰν εἰς τὰς σχολὰς, ἀλλ' οἱ ὅποιοι δὲν εἰμποροῦν νὰ παρακολουθήσουν τὰ μαθήματα, ἀφοῦ δὲν ἔχουν ἓν Ἀναγνωστικόν, μίαν Γραμματάκην ἢ μίαν Ἱερὰν ἱστορίαν ;

Ἐνθυμεῖσθε, βέβαια, μὲ ποῖαν δειλίαν ὁ πτωχὸς ἐπιμελὴς συμμαθητῆς σας σᾶς ἐπλησίαζε καὶ σᾶς ἔλεγε :

— Κώστα, μὸ κάνειις μιά χάρι ; μὸ δίδεις μιά στιγμὴ τὴν Χρηστομάθειάν σου ;

Καὶ ἄλλοτε πάλιν ἐδλέπατε τὸν ἴδιον πτωχὸν συμμαθητὴν σας ἢ κάποιον ὄμοιον, αὐτὸς μόνος νὰ διαβάζῃ σοβαρὰ ἀπὸ κάποιο ξένο βιβλίον, ὅταν ὄλα τὰ παιδία ἐπαιζαν κατὰ τὸ διάλειμμα.

Ἐπωφελεῖτο, μ' ἄλλους λόγους, τὴν ἀπουσίαν σας καὶ τὸ παιγνίδι σας, διὰ νὰ διαβάσῃ αὐτός, διότι . . . δὲν εἶχε βιβλίον ἰδικόν του.

Καὶ ὄμως, πολλάκις οἱ πτωχοὶ αὐτοὶ μαθηταί, οἱ χωρὶς βιβλίον, εἶναι οἱ καλλίτεροι καὶ οἱ ἐπιμελέστεροι τῆς τάξεως.

Τί πρέπει, λοιπὸν, νὰ σᾶς εἰπῶ ; Εἶναι ἀνάγκη τάχα νὰ σᾶς περιγράψω μὲ λόγια, ὅσα σεῖς οἱ ἴδιοι ἔχετε τόσον πρόχειρα καὶ χαραγμένα βαθειὰ εἰς τὴν ψυχὴν σας ;

Ὅχι, τὸ θεωρῶ αὐτὸ περιττόν, διότι ὄλοι σας, ἀπολύτως ὄλοι καὶ ὄλαι, ζεύρετε τὸν βαθὺν πόνον καὶ τὴν ταπεινώσιν, ποῦ αἰσθάνονται τὰ παιδία, οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι, ποῦ δὲν ἔχουν βιβλία.

Ταπεινώνονται ἔμπρὸς εἰς τοὺς συμμαθητάς των πολλάκις, διότι δὲν ἔχουν λίγα γρόσια, διὰ νὰ ἀγοράσουν τὰ σχολικὰ των βιβλία.

Κρίνω, λοιπὸν, ὅτι εἶναι περιττὰ τὰ λό-

για, ὅταν τὰ πράγματα μιλοῦν τόσον ζωηρὰ μὲ τὴν τραγικότητά των.

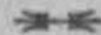

Ἐχω ὄμως καὶ μίαν ἄλλην ἐντολὴν ἀναδεχθῆ. Μεῦ εἶπαν νὰ σᾶς γράψω κάτι, διὰ νὰ κεντήσω τὴν εὐγενῆ χορδὴν τῆς καρδιάς σας καὶ νὰ προτρέψω νὰ σπεύσετε εἰς τὰς συνεισφορὰς.

Εἰπήτέ μου, εἶναι τάχα ἀνάγκη αὐτό ; Ἐγὼ δὲν τὸ βλέπω νὰ εἶναι διόλου ἀνάγκη.

Σεῖς, παιδιὰ, οἱ ὅποιοι μὲ προθυμίαν μοναδικὴν καὶ ἀξίεπαινον ἐμαζεύσατε ὑπὲρ τῶν πτωχῶν καὶ ἐμετρήσατε διὰ τοῦ **Παιδικοῦ** διακοσίας σχεδὸν λίρας, σεῖς, ποῦ συνωδεύσατε ἐκάστοτε τὴν προσφορὰν σας πάντοτε μ' ἓνα γραμματάκι, ὅπου ἐφαίνοντο τὰ λεπτά σας καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα, σεῖς, ποῦ ἐδειξάτε τὴν ὑπέροχον φιλανθρωπίαν τῶν καρδιῶν σας, ἔχετε τάχα ἀνάγκη ἀπὸ προτροπᾶς, διὰ νὰ δώσετε τὸν ὄβολόν σας καὶ τὴν λίρην σας δι' ἓνα τόσον εὐγενῆ σκοπὸν ; Δὲν τὸ φαντάζομαι.

Θὰ τὸ ἔκαμνα, ἀν τοῦτο συνέβαινε διὰ πρώτην φορὰν. Ἄλλ' ἔχετε ὀπίσω σας ἓνα φωτεινὸν παρελθόν, μίαν ὠραίαν σελίδα εἰς τὴν ζωὴν σας, ὥστε δὲν θὰ λάβετε ἀνάγκη ἀπὸ παροτρύνσεις διὰ νὰ τὴν συνεχίσετε, διὰ νὰ τὴν παρουσιάσετε λαμπροτέραν ἀκόμη.

Δι' αὐτό ;

Δι' αὐτὸ θεωρῶ περιττόν νὰ ἐμιλήσω διὰ τὴν ἱερότητα τοῦ νέου φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ καὶ νὰ σᾶς παροτρύνω εἰς ἓν γενναῖον ὑπὲρ αὐτῶν ξεσπάθωμα. Ἄν ὄμως εἶναι, ἐπὶ τέλους, ἀνάγκη κάτι νὰ εἰπῶ καὶ κάτι νὰ γράψω, αὐτὸ τὸ γράφω εἰς δύο μόνον γραμμάς :

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι καὶ ἡ τρίτη συνεισφορὰ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ **Παιδικοῦ** θὰ ἐπιτύχῃ, καθὼς ὄλαι αἱ ἄλλαι. Εἶμαι βέβαιος καὶ δὲν φοβοῦμαι μήπως ἀπαιθῶ.

Ἐμπρός, λοιπὸν, παιδιὰ !

ΘΟΙΒΟΣ

'Ασ'Ολα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΩΝ
Μετ' ἰδιαιτέρου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδομένην ἑβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελών) Γρ. 80
τὸ ἑξωτερικὸν » » » » Φρ. 20

Αἱ ἄγγελοι ἀποπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ

Ένας ὄμιλος σαλτιπάγκων περιώδευεν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον· μεταξύ αὐτῶν ὑπῆρχε καὶ ἓνας μικρός, δεκαπέντε μόλις ἔτων, πολὺ ἱκανὸς ἀκροβάτης, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Νέδ.

Ὁ θίασος αὐτὸς τῶν σαλτιπάγκων ἔδωκεν ἓνα ἀπόγευμα παράστασιν εἰς τὴν πλατεῖαν ἑνὸς μικροῦ χωρίου.

Μεταξὺ τῶν θεατῶν ἦτο καὶ ὁ μικρὸς Πέτρος, ὁ ὁποῖος μὲ θαυμασμὸν παρακολουθοῦσε τὰ κατορθώματα τοῦ μικροῦ Νέδ καὶ τὰ χειροκρότει μὲ πολλὴν ζωηρότητα.

Ὁ μικρὸς Πέτρος, παιδί μόνις δέκα ἔτων, ἦτο υἱὸς πλουσίου εὐγενοῦς, ὁ ὁποῖος εἶχε πολλὰ κτήματα εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο καὶ μίαν ὠραίαν ἑπαυλιν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ ὁ μικρὸς Πέτρος μόνος περιεφέρετο εἰς τὰ χωράφια, ὅτε εἰς τὸν δρόμον συναντᾷ τὸν Νέδ.

— Καλημέρα, κύριε ἀκροβάτη, τοῦ λέγει· θέλεις νὰ μοῦ δώσης τὸ χεῖρ σου;

— Πῶς ὄχι; ἀπήντησεν ὁ Νέδ.

Ἦρχισαν τότε τὰ δύο παιδιά νὰ ὁμιλοῦν.
— ὦ! νὰ εἴξυρες πόσον ζηλεύω τὴν τύχην σου ἀπὸ χθές, φίλε μου! εἶπεν ὁ Πέτρος, πόσον ἤθελα νὰ γυρίζω τὸν κόσμον καὶ ἐμπερὸς εἰς τὰ ἐκπληκτικὰ μάτια ὄλων νὰ κάμνω θαύματα!

— ὦ! μὴ νομίζεις, ἀγαπητέ, ὅτι ἡ ζωὴ μας εἶναι τόσον εὐχάριστος, ὅσον τὴν φαντάζεσαι.

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον, μὰ εἶναι τοῦλάχιστον περὶ διασκεδαστικὴ ἀπὸ τὴν δικήν μου μὲ τὰ αἰῶνια μαθήματα.

— Μὴ κατηγορεῖς τὴν τύχην σου, εἶπεν ὁ

Νέδ· εἶσαι πλούσιος, ἔχεις πατέρα καὶ μητέρα, οἱ ὁποῖοι σ' ἀγαποῦν, ὠραῖο σπίτι, εἰς τὸ ὁποῖον κάθουσαι, ἐνῶ ἐγὼ γυρίζω ἔδῳ καὶ ἐκεῖ, χωρὶς γονεῖς, χωρὶς ἀγάπην, χωρὶς θέλητρον κἀνένα εἰς τὴν ζωὴν.

Ὁ Πέτρος ἐπέσθη εἰς τὰ λόγια τοῦ μικροῦ ἀκροβάτου καὶ ἐψιθύρισε:

— Δυστυχισμένε Νέδ! ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἔχεις κἀνένα νὰ σε ἀγαπᾷ, ἔλα νὰ κατοικήσης μαζί μας. Θὰ εἶμεθα φίλοι καὶ θὰ μὲ διδάξης νὰ κάμω καὶ ἐγὼ μερικὰς τούμπες.

Ὁ Νέδ ἐχαμογέλασε μὲ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν τοῦ Πέτρον καὶ τοῦ εἶπεν:

— Ἀλλοίμονον! εἶναι ἀδύνατον! σὺ εἶσαι εἰς μικρὸς εὐγενής, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ἓνας δυστυχισμένος σαλτιπάγκος· ἀλλ' εἶπέ μου, ἐπειδὴ ἔχεις καλὴ καρδιά, θέλω νὰ σοῦ κάμω κἀτι· τί θέλεις ἀπὸ μένα;

— Τί θέλω; ἐπανέλαβεν ὁ Πέτρος μὲ σπινθηροβόλα μάτια. Ναί, κἀτι θέλω· εἰς τὸ χωράφι ἐκεῖνο ὑπάρχει μία λεύκη πολὺ ὑψηλὴ· εἰς τὴν κορυφὴν τῆς εἶναι μιά φωλιὰ πουλιῶν· ἤθελα νὰ ἐπιανα τὰ μικρά των· κἀνένα παιδί τοῦ χωριοῦ δὲν ἠμπόρεσε νὰ μοῦ κάμῃ αὐτὴν τὴν χάριν· σὺ θὰ εἰμπορέσης;

— Θὰ εἰμπορέσω, ἀπήντησεν ὁ Νέδ.

Καὶ τὰ δύο παιδιά διηθύνθησαν πρὸς τὴν πεδιάδα, ποῦ εἶχε τὴν λεύκην. Τότε ἀπὸ μακρὰν ὁ Πέτρος ἴδαιξεν εἰς τὸν Νέδ ἓνα κοίμνιον μεγάλιον ζῶων.

— Ὅλο αὐτὸ τὸ κοίμνιον ἀνήκει εἰς τὸν πατέρα μου· μέσα εἰς αὐτὸ ὑπάρχουν καὶ μερικὸι φοβεροὶ ταῦροι· πολλὰς φορὰς ὄρμουν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Τὰ δύο παιδιά ἐφθασαν εἰς τὸ δένδρον καὶ ὁ Νέδ ἤρχισεν ἀμέσως νὰ σκαρφαλώνη διὰ ν' ἀναβῆ καὶ φθάσῃ τὴν κορυφὴν, ὅπου ἦτο ἡ φωλιὰ.

Ὁ Νέδ εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἡμισυ ὕψος, ὅτε μία μεγάλη φωνὴ ἀπελπισίας ἠκούσθη ἀπὸ τὸν Πέτρον. Ὁ Νέδ στρέφει καὶ βλέπει ἓνα ἄγριον ταῦρον νὰ ὄρμᾷ ἐναντίον τοῦ Πέτρον.

Ὁ κίνδυνος ἦτο μεγάλος· ἐξάπαντος ὁ ταῦρος ὄργισμένος θὰ ἐσκότωνε τὸν Πέτρον καὶ κἀνεὶς δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ κοντὰ διὰ νὰ τὸν σῶσῃ.

— Σῶσέ με, Νέδ, ἐφώναζεν ὁ Πέτρος, σῶσέ με.

Τότε ὁ Νέδ κατέβη ὀλίγον, ἤρπασε τὸν Πέτρον καὶ μαζί του ἤρχισε πάλιν νὰ ἀναβαίνη τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου.

Ὅταν τὸ ζῶον ἐφθασε, τὰ δύο παιδιά ἦσαν ὑψηλά, μὰ ὁ θυμὸς τοῦ ταῦρου δὲν ἔπαυσε· ἤρχισε νὰ προσιγγίτῃ τὸ δένδρον.

— Τί θὰ κάμωμεν; ἔλεγεν ὁ Πέτρος μὲ τρόμον· εἶμεθα χαμένοι.

Αὐτὸ ἔβλεπε καὶ ὁ Νέδ καὶ δὲν εἴξυρε τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Τέλος, ἀφοῦ ἐσκέφθη ὁ ἀκροβάτης, ἔλυσε τὸ ζωνάρι του, ἐβγάλε τὸν σάκκον του καὶ εἶπεν εἰς τὸν Πέτρον:

— Ζέ, βάστα καλὰ αὐτὸ, ἐγὼ θὰ προσπαθῶ κἀτι νὰ κάμω.

Καὶ ἐνῶ ὁ ταῦρος μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι ἐπριόνιζε τὸ δένδρον, ὁ Νέδ πετιέται κάτω, ἐπικάθεται εἰς τὸν ταῦρον, καθὼς ἐπάνω εἰς ἄλογον, καὶ μὲ τὰ πόδια του προσκολλᾶται εἰς τὴν ράχιν τοῦ ζῶου.

Ὁ ταῦρος προσπαθεῖ νὰ πετάξῃ τὸν ἀναβάτην του, ἀλλὰ ὁ Νέδ κρατεῖται. Τότε ὁ ἀκροβάτης περνᾷ τὸ ζωνάρι του εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ταῦρου, τοῦ βάζει ἔμπρὸς εἰς τὰ μάτια τὸν σάκκον του καὶ τὸν σφιγγεῖ δυνατὰ. Τὸ ζῶον δὲν ἔβλεπε πλέον καὶ δι' αὐτὸ ἔμεινεν ἀκίνητον.

— Κατέβα γρήγορα· κάτω, μὴ φοβῆσαι τὸν ταῦρον, εἶπεν ὁ Νέδ εἰς τὸν Πέτρον, καὶ τρέξε, φύγε· ὅταν ὁμως φθάσης εἰς τὸ χωρίον, στείλε κἀνένα-δύο ἀνθρώπους νὰ μὲ σώσουν ἀπὸ αὐτὴν τὴν θέσιν, γιὰτὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ κρατηθῶ σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

Ὁ Πέτρος ἔτρεξε καὶ μετὰ λίγα λεπτὰ μερικὸι χωρικοὶ μὲ καμάκια ὄρμησαν, ἐφόβισαν τὸν ταῦρον καὶ ἔσωσαν τὸν γενναῖον Νέδ.

Ὁ πατέρας τοῦ Πέτρον, ὅταν ἔμαθε τὸ ἐπεισόδιον καὶ μὲ ποῖον τρόπον ὁ Νέδ ἔσωσε τὸ παιδί του, τὸν ἐφώναξε, τὸν ἠγάπησθη, τοῦ ἐπέσπερε φιλοξενίαν καὶ τὴν προστασίαν του.

Ἀπὸ τότε ὁ Νέδ καὶ ὁ Πέτρος ζοῦν ὡς καλοὶ φίλοι εἰς τὴν ἰδίαν ἑπαυλιν καὶ ἀγαπῶνται ὡς ἀδελφοί. Ὁ Νέδ δὲν εἶναι πλέον ἀκροβάτης. Ἐσπούδασε μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ πατρὸς τοῦ Πέτρον καὶ ἔγινε καθὼς πρέπει ἀνεπτυγμένος νέος.

(Marc Sannier)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Ἄλλαξ' ἢ ὄψις τ' οὐρανοῦ,
ἢ φύσις ὅλη ἐφλογίσθη
καὶ στὴν ραχεύλα πάνω τοῦ βουνοῦ
χρυσὸς ὁ ἥλιος ἐσκορπίσθη.

Καὶ ἡ βρυσούλα κάτω μὲ τ' ἄρνια
καὶ τ' ἄλογα τὰ εὐμορφα πιδό περα
καὶ τὰ πουλιά, ποῦ πάνω στὰ κλαδιά
τραγούδια λέγε δλημέρα

Ὅλα μὲ πλοῦτο, χάρι, εὐμορφιά,
ὅλα χρυσὰ καὶ ἀτίμητα ντυθῆκαν,
βουνά καὶ κάμποι μέσα σὲ χρυσὴ ποδιά
περήφανα μ' ἀκτίδες στολισθῆκαν.

Ἡ Γῆ μας δέχεται τὸν Βασιλῆα,
πῶς μὲ τ' ὀλόχρυσο τὸ στέμμα στὸ κεφάλι,
καὶ τὸν προπέμπει μὲ δλόθερμα φιλιὰ,
πηγαίνοντα στὴν κτίσι τον τὴν ἄλλη.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΟΣ

Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Εκ του Γαλλικού)

συνέχεια από σελ. 275

Κατά τὸν Ἰούνιον τὸ κρύο διηνεχθῶς γήθξανεν. Ὁ Βέμπ διεπίστωνεν, ὅτι τὸ θερμόμετρον ἔφθανε δέκα καὶ δώδεκα βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενικοῦ.

Μόλις ὁ ἀνεμος, ὁ ὁποῖος ἔπνεεν ἀπὸ νότον, ἐστρέφετο πρὸς δυσμὰς, ἡ θερμοκρασία ὑψώνετο κάπως καὶ τὰ πέριξ τοῦ σπηλαίου ἐκαλύπτοντο ἀπὸ πυκνὴν χιόνα· τότε οἱ μικροὶ ἀποικοὶ ἤρχιζαν τοὺς χιονοπολέμους καὶ μὲ μπάλες ἀπὸ χιόνι ἐπολεμοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Βεβαίως, εἰς τὰς μάχας ἐκείνας μερικὰ κεφάλια ἐπληγώνοντο ἐλαφρὰ καὶ κάποτε σοβαρώτερα. Μίαν μάλιστα ἡμέραν ὁ Ἰάκωβος ἐκτύπησε πολὺ ἄσχημα τὸ κεφάλι τοῦ ἀπὸ μιᾶ χιονομπάλα, ἡ ὁποία ἐρίφθη ἀπὸ τὸν Κρός.

Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι ὁ Ἰάκωβος δὲν εἶχε λάβει μέρος εἰς τὸ παιγνίδι ἐκεῖνο, οὔτε ὁ Κρός ἐναντίον τοῦ εἶχε ρίψει τὴν μπάλαν· ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἔπεσε δυνατὰ αὐτῇ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἰακώβου, ὁ ὁποῖος ἔβγαλε μίαν κραυγὴν πόνου.

— Δὲν τῶκαμα ἐπίτηδες, εἶπεν ὁ Κρός, ἐκεῖνο δηλαδῆ, τὸ ὁποῖον συνήθως λέγουσιν τὰ παιδιὰ, ποὺ κάμουν κάποιαν ζημίαν ἢ κάποιο πταίσμα.

— Βεβαίως! ἀπήντησεν ὁ Μπριάν, τὸν ὁποῖον ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ προσελίχυσεν εἰς τὸ μέρος τῆς χιονομάχης. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξεύρης, ὅτι δὲν εἶναι διόλου σωστὸ νὰ ρίπτῃς τὴν μπάλαν σου τόσο δυνατὰ.

— Μὰ καὶ ὁ Ἰάκωβος γιατί νὰ εὐρίσκειται ἐδῶ, ἀφοῦ δὲν παίζει;

— Πῶ, πῶ! πόσα λόγια γιὰ ἕνα τόσο μικρὸ κτύπημα! ἐφώνησεν ὁ Δόνιφαν.

— Ἔστω! δὲν εἶναι, βέβαια, σοβαρὸν, ἀπήντησεν ὁ Μπριάν, ἐννοῶν, ὅτι ὁ Δόνιφαν ἐγύρευε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὴν συζήτησιν· μόνον θὰ παρακαλοῦσα τὸν Κρός νὰ μὴ τὸ ξανακάμῃ!

— Καὶ πρὸς τί νὰ τὸν παρακαλέσης; ἠρώτησεν ὁ Δόνιφαν μὲ εἰρωνικὸν τρόπον· μήπως τῶκαμε ἐπίτηδες;

— Δὲν ξεύρω γιατί ἀνακατεύεσαι εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα, Δόνιφαν, ἀφοῦ ἀφορᾷ τὸν Κρός καὶ ἐμέ!

— Μπᾶ! καὶ ἐμένα μ' ἐνδιαφέρει, ἀφοῦ παίρνεις σὺ τέτοιο ὄφρος, ἀπήντησεν ὁ Δόνιφαν.

— Ὅπως θέλεις ἢ ὅποτεν θέλεις, εἶπεν ὁ Μπριάν, σταυρώνων τὰ χέρια μὲ ὄφρος ἤρεμον.

— Τώρα ἀμέσως, ἐφώνησεν ὁ Δόνιφαν.

Τὴν στιγμὴν ἐλαίην ἐπενέβη ὁ Γόρδων πολὺ ἐπικαίρως, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν φιλονεικίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία θὰ κατέληγε σὲ

ξυλλίσματα. Ἐδῶσεν ἄδικον εἰς τὸν Δόνιφαν, ὁ ὁποῖος ἠναγκάσθη νὰ ὑποταχθῇ καὶ μουρμουρίζων ἀπεσύρθη εἰς τὸ σπήλαιον.

Ἐν τούτοις, ἂν καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον εἶχε λήξει ἡ φιλονεικία ἐκείνη, ὑπῆρχεν ὅμως πιθανότης, ὅτι θὰ ἐπανήρχιζε μὲ πρῶτην ἀφορμὴν βιαιοτέρα.

Τὸ χιόνι δὲν ἔπαυσε νὰ πίπτῃ ἐπὶ σαρανταοκτὼ ὥρας. Διὰ νὰ διασκεδάσουν τοὺς μικροὺς, ὁ Σερβὴς καὶ ὁ Καρνὲτ ἔκαμνον ἕνα μεγάλον χιονάνθρωπον μὲ ἕνα πελώριον κεφάλι, μὲ μίαν τεραστίαν μύτην καὶ ἕνα στόμα ὑπερβολικὰ μεγάλο, καὶ παρόμοιον σὰν ἑκατόγχειρα.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν οἱ μικροὶ τὸν ἔβλεπαν μὲ πολλὴν χαρὰν καὶ μάλιστα εἶχαν πάρει τόσον θάρρος, ὥστε ἤρχισαν νὰ τοῦ πετοῦν καὶ χιονομπάλες, ἀλλὰ μόλις ἐσκοτίνισσε καὶ ὁ πελώριος χιονάνθρωπος μὲ τὸ σκότος ἐφαίνετο ἀγριώτερος, τὰ μικρὰ παιδιὰ ἤρχισαν νὰ τὸν φοβοῦνται.

— ὦ! τοὺς δειλοὺς! ἐφώνησεν ὁ Ἰβερσον καὶ ὁ Ζεγκίν, οἱ ὁποῖοι ἔκαμναν τοὺς γενναίους, χωρὶς ὅμως νὰ εἴμποροῦν καὶ αὐτοὶ νὰ κρατηθοῦν ἀπὸ τὸν φόβον τοῦς.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ Ἰουνίου ἠναγκάσθησαν τὰ παιδιὰ νὰ διακόψουν τὰ παιγνίδια τῶν. Τὸ χιόνι εἶχε στρωθῆ εἰς ὕψος τριῶν ἢ τεσσάρων ποδῶν καὶ δὲν ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ περιπατήσῃ ἐπάνω τοῦ. Μικροὶ μόνον περιπατοὶ γύρω εἰς τὸ σπήλαιον καὶ αὐτὸ μὲ πολλὴν δυσκολίαν.

Οἱ μικροὶ, λοιπόν, ἀποικοὶ εὐρέθησαν κλεισμένοι ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας, ἕως τὴν 9 Ἰουλίου· τὰ μαθήματα δι' αὐτὸ δὲν καθυστέρησαν διόλου· τὸνναντίον μάλιστα, τὸ καθημερινὸν πρόγραμμα ἐξετελέσθη μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν. Αἱ διαλέξεις ἔγιναν κατὰ τὰς προσδιορισμένας ἡμέρας. Ὅλοι ἠὲ χαριστοῦντο καὶ ὁ Δόνιφαν, μὲ τὴν εὐφροδαιαν, τὴν ὁποίαν εἶχε, μὲ τὴν προχωρημένην μόρφωσίν του καὶ μὲ τὰς γνώσεις του, ἐτέθη εἰς τὴν πρῶτην γραμμὴν. Ἄν καὶ τὰς ὥρας τῆς διασκεδάσεως ἔπρεπε νὰ τὰς περάσουν μέσα εἰς τὰ σπήλαια, ἡ ὑγεία τῶν παιδιῶν δὲν ἔπαθε τίποτε, χάρις εἰς τὸν ἀρισμόν, ὁ ὁποῖος ἐγένετο ἀπὸ τὸ ἐν σπήλαιον εἰς τὸ ἄλλο διὰ μέσου τῆς διόδου. Τὸ ζήτημα, ἄλλως τε, τῆς υγείας δὲν ἔπαυε νὰ εἶναι πολὺ μεγάλου ἐνδιαφέροντος. Ἄν κάποιο ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἀρρωστοῦσε, πῶς θὰ τὸ περιποιούοντο καὶ θὰ τὸ ἐθεράπευον; Εὐτυχῶς παρατηρήθησαν μόνον μερικὰ ἐλαφρὰ κρυολογήματα, τὰ ὁποῖα ἐπέρασαν εὐθὺς μὲ ἕνα-δυὸ θερμὰ ποτά.

Τότε τὰ παιδιὰ ἤρχισαν νὰ σκέπτονται πῶς θὰ λύσουν ἕνα ἄλλο ζήτημα: Συνήθως τὸ νερὸ, τὸ ὁποῖον ἀπηγεῖτο διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων τοῦ σπηλαίου, τὸ ἔπαιρναν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸν ποταμόν, ἀλλὰ μόλις ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ ἐπάγωσεν, ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ πάρουν νερὸ κατὰ τὸν τρόπον ἐκεῖνον.

Ὁ Γόρδων συνωμίλησε, λοιπόν, μὲ τὸν Βάξτερ, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ μηχανικὸς τῆς ἀποικίας, διὰ τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ λάβουν. Ὁ Βάξτερ, μετὰ τινα σκέψιν, ἐπρότεινε νὰ βάλουν ἕνα σωλῆνα κάτω ἀπὸ τὴν

ὄχθην, εἰς τρόπον, ὥστε τὸ νερὸ, ποῦ θὰ διοχετεύεται, νὰ μὴ παγώνῃ· αὐτὸ ὅμως ἦτο δύσκολος ἐργασία, τὴν ὁποίαν ὁ Βάξτερ δὲν θὰ κατάρθωνεν, ἂν δὲν εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του ἕνα μολυβένιο σωλῆνα, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο εἰς τὸ Σλοῦγκι.

Τέλος, ὕστερον ἀπὸ πολλὰς δοκιμὰς, ἡ διοχέτευσις τοῦ νεροῦ ἐξησφαλίσθη εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σπηλαίου. Ὅσον διὰ τὸν φωτισμόν, ὑπῆρχεν ἀκόμη πολὺ ἔλαιον διὰ τὰς λάμπας καὶ τὰ φανάρια, ἀλλὰ μετὰ τὸν χειμῶνα ἦτο ἐπανάγκη νὰ προμηθευθοῦν ἢ τοῦλάχιστον νὰ κατασκευάσουν λυχνάρια, ποῦ νὰ καίουν μὲ τὸ λίπος τῶν ψαριῶν καὶ τῶν ζῶων, τὸ ὁποῖον ὁ Μόκο ἐφύλαττεν.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀκόμη ἔφεραν εἰς σκέψεις τὴν μικρὰν ἀποικίαν κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, ἦτο ἡ τροφή, διότι τὸ κυνήγι καὶ τὸ φάρμακον δὲν ἔδιδον πλέον τὴν τακτικὴν τῶν πρόσδοτον. Βεβαίως, μερικὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἔφεραν ἡ πείνα, ἤλθον πολλάκις κοντὰ εἰς τὸ σπήλαιον, ἀλλὰ τὰ ζῶα ταῦτα ἦσαν τσακάλια, τὰ ὁποῖα ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Κρός ἤρχοντο νὰ ἀποδιώκουν μὲ πυραβολισμούς. Μίαν ἡμέραν μάλιστα ἐφθασαν εἰς ἀγέλην—εἴκοσι περίπου—καὶ ἐλήφθη ἀνάγκη νὰ κλεισθοῦν αἱ θύραι τοῦ σπηλαίου καὶ τῆς αἰθούσης, διὰ νὰ μὴ ἔμβουν μέσα τὰ ζῶα ταῦτα.

Ἡ ἐφοδός των, βεβαίως, θὰ ἦτο φοβερά, διότι τὰ ζῶα ἐκεῖνα ἦσαν πεινασμένα, ἀλλ' ὁ Φάν πάντοτε τὰ ἀνήγγελλεν ἐγκαίρως καὶ οἱ μικροὶ ἀποικοὶ εὐρίσκαν καιρὸν νὰ ἔμβουν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ νὰ τὸ κλείουν καλά.

Ἐνεκεν ὅλων αὐτῶν, ὁ Μόκο ἠναγκάσθη νὰ βάλῃ χερί εἰς τὰς προμηθείας τοῦ πλοίου, τὰς ὁποίας προσπαθοῦσαν νὰ μὴ τὰς ἐξοδεύουν. Ὁ Γόρδων δὲν ἔβιβε μὲ προθυμίαν τὴν ἀδειαν νὰ παίρνουν ἀπὸ τὰ φαγητὰ ἐκεῖνα καὶ μὲ στενοχωρίαν ἔβλεπε νὰ μεγαλώνῃ κάθε ἡμέραν ἡ στήλη τῶν ἐξόδων, ἐνῶ τῶν ἐσόδων ἔμενε στάσιμος.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἔμενεν ἕνα μεγάλο ἀπόθεμα ἀπὸ πάπιες καὶ ἄλλα πουλιὰ, τὰ ὁποῖα εἶχαν κλείσει καλά μέσα εἰς τὰ βαρέλια, ἀφοῦ τὰ εἶχαν μισοψῆσει, ὁ Μόκο κατάρθωσεν νὰ χρησιμοποίησῃ μερικὰς ἐξ αὐτῶν. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμεν, ὅτι τὸ σπήλαιον εἶχε δεκαπέντε στόματα νὰ θρέψῃ καὶ νὰ ἐκανοποιήσῃ τὴν φοβερὰν τῶν μικρῶν δρεξίν.

Καὶ ὅμως κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος τὰ παιδιὰ δὲν ἐστερήθησαν νωποῦ κρέατος. Ὁ Βίλκοξ, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ ἱκανὸς εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ στήσιμα δικτύων διὰ πουλιὰ, ἔβαλε ξόδεργες, μὲ τὰς ὁποίας ὄχι μόνον πουλιὰ, ἀλλὰ καὶ μικρὰ θηράματα ἔπιανε.

Μὲ τὴν βοήθειαν τῶν συντρόφων τοῦ ὁ Βίλκοξ ἔστησεν ἕνα ἰδιαίτερον εἶδος δικτύων εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ποταμοῦ. Εἰς τὰ δίκτυα ἐκεῖνα ἐπιάνοντο πολλὰ πουλιὰ, τὰ ὁποῖα ἤθελον νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν ἄλλην.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

Christian von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σελωνίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ὁ βίος ἔχει καὶ σκυθρωπὰς καὶ φρικώ-
δεις στιγμὰς, καθ' ὅς βαθὺ ἄλγος πιέζει τὸ
σῶμα ἢ τὴν ψυχὴν ἢ καὶ ἀμφότερα, ὃ δὲ
ἄνθρωπος τῆδε κάκεισε ζητεῖ παραμυθίαν.
Ποῦ πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ αὐτήν;

Ὁ Σενέκας ζητεῖ αὐτὴν ἐν τῇ θεωρίᾳ
τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς ματαιότητος πάσης
γῆϊνης υπάρξεως. Πρὸς τοῦτο αὐτὸς δει-
κνύει μίαν ὀπισθίαν θύραν· «ἡ θύρα εἶναι
ἀνοιχτή· ἔξελθε». Καίτοι δὲ ὀπισθεν τῆς
θύρας ταύτης δεικνύει φωτεινότερον καὶ
εὐρύτερον μέλλον, ἀλλ' ὁμως τοῦτο δὲν εἶναι
αἰώνιον, ἀλλ' ἀπλῶς πεπερασμένον.

Παραμυθία ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἐξάρ-
σεως τῆς ψυχῆς ἐπέκεινα τῆς ἐπιγείου ἀθλιό-
τητος.

Ταύτην ἐξασφαλίζει ἰδίᾳ ὁ χριστιανισμὸς
εἰς ἐκείνον, ὅστις δὲν ἀντιλαμβάνεται αὐτοῦ
ὀρθολογιστικῶς. Δὲν θέλω νὰ ὀμιλήσω ἐν-
ταῦθα περὶ τῶν δοκιμασιῶν καὶ καθάρσεων,
ὅν δὲν μένει ἀνεπηρέαστος καὶ ὁ ἄριστος
τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ περὶ τοῦ ὁδηγοῦ, τὸν
ὁποῖον δέον νὰ ἔχη ἐν ταῖς θλίψεσιν ἐκεῖνος,
ὅστις ἐννοεῖ τὴν φύσιν αὐτῶν. Ἐπιθυμῶ
νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν εἰς κατὰ ἄλλο,
εἰς τὸ τέρμα τῆς παγκοσμίου ἱστορίας.

Ποῖον εἶναι τοῦτο; Σχεδὸν τὸ αὐτὸ, ὅπερ
καὶ ἐν τῷ Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῶν. Ἐκεῖ ὁ
ἀτυχὴς καὶ τυφλὸς πάσχων, ὅστις ἐν μέρει
τιμωρεῖται ἄνευ ἐνοχῆς, ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς
ἀγάπης, χωρεῖ μυστηριωδῶς ἐκ τῶν τελευ-
ταίων αὐτοῦ βασάνων πρὸς ἀποθέωσιν τινα.
Οὕτως ἀποικισματίζεται καὶ κατὰ τὴν διδα-
σκαλίαν τοῦ Χριστοῦ ἢ παγκόσμιος ἱστορία.
Ὁ Μεσσίας ἔρχεται πάλιν, καινὸς οὐρανὸς
καὶ γῆ καινὴ ἐγκαινίζονται. Καὶ ταῦτα δὲν
εἶναι μῦθοι καὶ παραληρήματα· ἀλλὰ τοιοῦτο
δέον νὰ ἔχη τέρμα ἔργον, τοῦ ὁποῖου κατήρ-
ξατο καὶ ἴδρυσεν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Υἱὸς τοῦ
Θεοῦ. Ὅταν συντελεσθῇ ἡ τερασία ἐξέλιξις,
δέον νὰ ἀφῆται τὸ πανηγυρικὸν λυκόφως
καὶ νὰ λυθῇ εἰρηνικῶς καὶ ἐκπύλως ὁ γόρ-
διος δεσμός.

Τότε δύνανται οἱ σπείροντες ἐν δάκρυσιν
ἐνταῦθα, νὰ θερίσωσιν ἐκεῖ ἐν ἀγαλλιάσει.
Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ διαφυλάττει αὐτοὺς
μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ὅχι ὡς νεκρούς, ἀλλὰ
ζῶντας ἐν ἀσωμάτῳ φύσει. Τότε ἀρχεται
διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς ἡ τελεία καὶ ἀληθὴς ζωὴ,
ἀπηλλαγμένη τῶν φοβερῶν θλίψεων, αἰτι-
νες πιέζουσι τὴν παρούσαν. Τὰ πνευματικὰ
δῶρα, ὅν ἄλλοι καὶ φειδομένως νῦν ἀπο-
λαύουσι, θὰ καθιστήσωσιν ἐκεῖ κολλοὺς εὐτυ-
χεῖς καὶ ἐν ἀφθονίᾳ μελίζονι. Διαυγῆς καὶ

ἄδυτον θὰ ῥέῃ ἐκεῖ τὸ ρεῖθρον τῆς ἀγάπης.
Πάντες θὰ γευθῶσι καὶ θὰ ἴδωσι πόσον
εἶναι χρηστὸς ὁ Κύριος.

Γινώσκω, βεβαίως, ὅτι τινὲς ἐμπαίζουσι
ταῦτα ὡς φαντασίας ἀποκυήματα. Ἀλλὰ σύ,
τέκνον μου, ἔλπιζε καὶ ὄνειρεύου. Ἐχομεν
τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κυρίου, ἐφ' ἧς στηριζό-
μεθα.

Ἐν τῇ προσδοκίᾳ ταύτῃ ὑπάρχει παρα-
μυθία. Οὕτω θὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι αἱ θλίψεις
τοῦ παρόντος βίου δὲν εἶναι ἄξια τῆς δό-
ξης, ἧτις θὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς ἡμᾶς. Ἀλλὰ
μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης, ὡς πιστεύομεν καὶ
συμφώνως πρὸς τὴν πίστιν ταύτην ὡς ἐργα-
ζόμεθα, ὡς ὑπομένωμεν, ὡς ἀποθνήσκωμεν.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ FABRE

Ἡ ΘΕΩΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 276)

Ἡ καταγωγὴ τῆς προστατευτικῆς αὐτῆς
ἐπενδύσεως εἶναι καταφανής· ἡ μητέρα ἐξ-
πουπούλιασε μέρος τοῦ σώματός της, διὰ νὰ
προφυλάξῃ τ' αὐγὰ της. Κατὰ τὸ παράδειγμα
τοῦ εἶδερ, τῆς πάπιας, ἀπὸ τῆς ὁποίας προ-
μηθευόμεθα τὰ πουπουλένια σκεπάσματά
μας, ἀπεγύμνωσε τὸν ἑαυτὸ της, διὰ νὰ κάμῃ
ζεστό ἐπενδύτη εἰς τ' αὐγὰ της. Ἀπὸ κατὰ

Κλάδος πεύκης.

ἰδιάζον, ποῦ παρετήρησεν εἰς τὴν χρυσαλλίδα
τῆς θεωροῦ ὁ Réaumur, εἶχεν ἤδη ὑποψια-
σθῆναι τὸ πρᾶγμα. Ἄς ἀναφέρωμεν τὸ σχετι-
κὸν χωρίον:

«Αἱ θήλειαι, λέγει ὁ σοφὸς καθηγητής,
εἶχον εἰς τὸ ἀνώτερον τοῦ σώματος μέρος,
εἰς τὰ νῶτα, μεγάλον στίγμα λαμπρὸν. Τὸ
σχῆμα καὶ ἡ λαμπρότης τοῦ εἶδους τούτου
τῆς πλακῆς συνεκράτησαν τὴν προσοχὴν
μου τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν τὴν παρε-
τήρησα. Ἐκράτουν καρφίδα, μὲ τὴν ὁποίαν
τὴν ἤγγισα, διὰ νὰ παρατηρήσω τὴν σύστα-
σίν της. Ἡ προστατῆβὴ τῆς καρφίδος ὑπῆρ-

ξεν ἀφορμὴ θεάματος, τὸ ὁποῖον μὲ ἐξένι-
σεν: αὐθωρεῖ εἶδον νέφος λεπτῶν ψηγμά-
των, τὸ ὁποῖον ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τῆς πλακῆς
αὐτῆς. Τὰ ψήγματα δισκοκοπίσθησαν παν-
ταχόθεν· τινὰ ἐξ αὐτῶν ἐξετοξεύθησαν ὑψηλά,
ἄλλα πλαγίως, ἀλλὰ τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ
νέφους ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα
ἐρρίπτοντο ἡρέμα κατὰ γῆς.

Ἐκαστὸν τῶν σωμάτων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα
ἀποκαλῶ ψήγματα, εἶναι λεπίδες τελείως
λεπταί, αἱ ὁποῖαι ὁμοιάζουν μὲ τὴν κόνιν
τῶν πετρῶν τῶν χρυσαλλίδων, ἀλλ' αἱ
ὁποῖαι εἶναι πολὺ μεγαλειότεραι. Ἡ πλάξ, ἡ
ὁποῖα παρατηρεῖται εἰς τὰ νῶτα τῶν χρυσαλ-
λίδων αὐτῶν, εἶναι ὅθεν ἄθροισμα, καὶ ἄθροι-
σμα θαυμάσιον, τοῦ εἶδους τούτου τῶν
λεπίων. Αἱ θήλειαι πιθανώτατα χρησιμο-
ποιοῦσι τὰ λέπια αὐτὰ διὰ νὰ περιβάλλωσι τὰ
ὠὰ των· ἀλλ' αἱ χρυσαλλίδες τῶν καμπῶν τῶν
πεύκων δὲν ἠθέλησαν νὰ γεννήσωσι πλησίον
μου, καὶ ἐπομένως δὲν μὲ ἐδίδαξαν, ἐὰν χρη-
σιμοποιοῦσι τὰ λέπια, διὰ νὰ καλύπτωσι τὰ
ὠὰ των, οὐδὲ εἰς τί μεταχειρίζονται τόσα
λέπια, συνηγμένα περὶ τῶν νῶτων των, τὰ
ὁποῖα δὲν τοῖς ἐδόθησαν καὶ δὲν ἐτέθησαν
ἐκεῖ, διὰ νὰ παραμείνωσιν ἄχρηστα».

Μάλιστα, ἔχετε δίκαιον, διδάσκαλε· αὐτὸς
ὁ ἀμητὸς τῶν ψηγμάτων τόσον πυκνός,
τόσον τακτικός, δὲν ἐφύτρωσεν ἐπὶ τῆς ρά-
χης ἀσκόπως. Ὑπάρχει τίποτε ἀσκόπων; Δὲν
τὸ ἐφρονεῖτε καὶ ἐγὼ δὲν τὸ φρονῶ. Ὅλα
ἔχουν τὸν σκοπὸν των. Ναί, εἶχετε καλὴν
ἐμπνευσιν, προβλέπων, ὅτι τὸ νέφος τῶν λε-
πίων, ποῦ ἐπέταξαν ὑπὸ τὴν ἄκραν τῆς καρ-
φίδος σας, ἔπρεπε νὰ προφυλάττῃ τ' αὐγὰ.

Μὲ τὴν ἄκραν λαβίδος ἀφαιρῶ, πράγματι,
τὴν σκέπην τῶν λεπίων. Τ' αὐγὰ ἀναφαί-
νονται, ὅμοια πρὸς μικρὰ μαργαριτάρια ἀπὸ
λευκὸν σμάλτο. Τεποθετημένα τὸ ἐν κοντὰ
στὸ ἄλλο, σχηματίζουν ἐννέα στοιχοὺς κατὰ
μῆκος διατεταγμένους. Εἰς τὸν ἕνα τῶν στοι-
χῶν μετρῶ τριανταπέντε αὐγὰ· ἐπειδὴ οἱ
ἐννέα στοιχοὶ εἶναι σχεδὸν ὅμοιοι, τὸ σύνολον
τῶν κυλίνδρων ἀποτελεῖ τριακόσια αὐγὰ
περίπου. Ὁραία οἰκογένεια διὰ μίαν μόνην
μητέρα!

Τ' αὐγὰ τῆς μιᾶς σειρᾶς ἐναλλάσσονται
ἀκριβέστατα μὲ τ' αὐγὰ τῶν δύο στοιχῶν
τόσον ἀκριβῶς, ὥστε νὰ μὴ μένη κενὸν διά-
στημα. Θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι εἶναι ἐργόχειρον
ἀπὸ μαργαριτάρια, ἔργον ὑπομονητικῶν δα-
κτύλων χαριτωμένης δεξιότητος. Ἡ σύγκρι-
σις εἶναι εἰς ἀκριβεστέρα πρὸς τὴν ῥόκα τοῦ
ἀραβοσίτου, μὲ τοὺς κόκκους τοὺς τόσον
κομπούς, ὑποδιηρημένους εἰς στοιχοὺς, ἀλλὰ
ῥόκαν μικροῦτσικη, ἐνισχύουσεν τὴν γεωμε-
τρικὴν ὠραιότητα τῆς τάξεώς της διὰ τῶν
περιορισμένων της διαστάσεων. Οἱ κόκκοι
τοῦ στάχους τῆς χρυσαλλίδος στρέφουν πρὸς
τὸ ἐξάγωνον, ἀποτελέσμα τῆς ἀμοιβαίας πιέ-
σεως· εἶναι δυνατὰ προσκολλημένοι ὁ εἰς
πρὸς τὸν ἄλλον τόσον, ὥστε νὰ μὴ ἤμπορῃ
κανεὶς νὰ τοῖς διαχωρίσῃ. Βιαζόμενον τὸ
στρώμα, ἀποχωρίζεται τοῦ φύλλου τοῦ πεύ-
κου κατὰ συντρίμματα, κατὰ μικρὰς πλάκας,
σχηματιζόμενος πάντοτε ἀπὸ κολλὰ ταῦτο-
χρόνως αὐγὰ.

(ἀκολουθεῖ)

NCEMB-A. ΙΩΑΝΝΟΥ

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

(Διασκευή)

(συνήχεια από σελ. 277)

— Καλημέρα, πατεράκη, ἐφώνηξε δυνατά ἀπὸ πολὺ μακριά, κοὺ τὸν εἶδε· θέλομεν νὰ πᾶμε εἰς τὰ χωράφια, γιὰ νὰ κόψωμε τὸ χόρτο· ὁ ἀγρονόμος λέγει, ὅτι τὸ μεσημέρι θὰ γίνῃ θύελλα καὶ θέλω νὰ τὸν βοηθήσω νὰ φορτώσῃ τὸ χόρτον.

Ὁ Μάριος αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν εἶχεν εἰς τὴν καρδίαν του τὴν ἰδίαν χαράν, κοὺ εἶχε χθὲς τὸ βράδυ διὰ τὰ ἐλαττώματα τῆς Ἰλζας ἐνεθυμειτο τὰ λόγια τῆς γυναικὸς του.

Ἀληθινὰ ἡ Ἰλζα ἐφαίνετο, ὅτι δὲν ἔμοιαζε διόλου μὲ κορίτσι· εἰς τὰ μάτια δὲν ἔφαίνετο μᾶλλον ὡς ἓνα ἄγριο ἀγέρι.

Ἔτσι, τοῦλάχιστον, ἐφαίνετο τώρα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον. Εἶχε τὰ πόδια τῆς κρεμασμένα, τὸ κοντὸ φουστάνι τῆς μόλις ἐσκέπαζε τὰ πόδια τῆς καὶ ἔδλεπε κἀνεὶς τὰ χονδροειδῆ ὕψηλά παπούτσια τῆς καὶ τῆς ποικιλόχρωμες κάλτσες τῆς. Καὶ πράγματι, δὲν ἦτο διόλου εὐμορφὸ τὸ θέαμα αὐτό.

— Κατέβα κάτω, διέταξεν ὁ πατὴρ καὶ ἐπλησίασε νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ καταβῇ. Δὲν θὰ πᾶς εἰς τὰ χωράφια, ἀλλὰ θὰ πᾶς νὰ διαβάσῃς τὰ μαθήματά σου!

Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ, κατὰ τὴν ὅποιαν ὁ πατέρας τῆς τῆς ὠμίλησε μὲ τόσον σοβαρὸν ὄφρος καὶ ἡ Ἰλζα τὸν εἶδε μὲ μεγάλην ἀπορίαν, ἀλλὰ δὲν εἶχε διόλου σκοπὸν νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν του. Ἐκτύπησε τὰ χέρια τῆς καὶ ἤρχισε νὰ γελά μὲ τὴν καρδιά τῆς.

— Ἀ! χὰ! χὰ! ἐφώνηξε, γελῶσα ἡ Ἰλζα, πρέπει νὰ ἐργασθῶ! Καὶ εἰς σέ, καλέ μου μπαμπά, πῶς σοὺ ἤλθεν αὐτὴ ἡ κωμικὴ ἰδέα; Μὴ κατσοφυιάζῃς, πατεράκη· ξεύρεις τώρα πῶς φαίνεσαι; ὅπως διόλου σὰν τὴν τελευταία ἀπ' ὅλες τῆς δασκάλες μου, σὰν ἐθύμωνε καὶ μοῦ ἔλεγε: «Δεσποινίς Ἰλζα, νὰ πᾶτε γρήγορα εἰς τὸ δωμάτιόν σας· μ' ἐκαταλάβατε;» Καὶ ἐνῶ μοῦ ἔλεγεν αὐτά, ἐσοῦρωνε τὸ μέτωπόν τῆς καὶ ἀνοίγε τὰ μάτια τῆς.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Ἰλζα προσπαθοῦσε νὰ μιμηθῇ τὴν διδασκάλισσάν τῆς καὶ ταυτοχρόνως νὰ πείσῃ τὸν πατέρα τῆς, εἰς τὸν ὅποιον τέλος εἶπεν:

— Ἀντίο, μπαμπά· εἰς τὸ δεύτερον πρόγευμα θὰ εἶμαι ἐδῶ.

Καὶ μὲ τὸ χέρι ἀπὸ μακριὰ ἡ κόρη ἔστειλεν εἰς τὸν πατέρα τῆς ἓνα χαιρετισμὸν καὶ ἐν φέλημα, τοῦ ἐμειδίασε πονηρὰ καὶ ἀνεχώρησε μὲ ζωηρὸν τριποδισμὸν τοῦ ἀλόγου εἰς τὴν πεδιάδα κατὰ τὴν δροσερὰν ἐκείνην πρῶταν τοῦ θέρους.

Ὁ κ. Μάριος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἰλζας. Εἶπε δὲ τὴν ἰδέαν νὰ κλείσῃ εἰς οἰκοτροφεῖον τὴν κόρην, σήμερον ὀλιγώτερον φοδεράν, παρὰ χθὲς.

Ἡ Ἰλζα πρὸ ἑλίγου τοῦ εἶχαν ἀποδείξει

τὸ πείσμα τῆς καὶ ὀριστικῶς ὤφειλεν ὁ πατὴρ νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι μὲ τὴν ἐπιεικειάν του ἐμεγάλωνε τὸ πείσμα τῆς κόρης του.

Ὁ Μάριος ἐπέστρεψε σπιτί του, ἐμδῆκεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν καὶ ἀπ' αὐτὴν πρὸς τὸν ἐξώστην, ὁ ὁποῖος ἦτο σκεπασμένος μὲ μίαν κληματαριὰν καὶ ἐξετείνετο καθ' ὅλην τὴν πρόσοψιν τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ ἡ σύζυγός του τὸν ἐπερίμενε διὰ τὸ πρωῖνον πρόγευμα. Παρὰ τὴν συνήθειάν του, ἦτο σιωπηλός.

— Ἐχεις τίποτε δυσάρεστον; τὸν ἠρώτησεν ἡ κ. Ἄννα καὶ τοῦ προσέφερε τὸν καφέ.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Πρὸς στιγμὴν ἐσιώπησε, διότι ἦτο δύσκολον νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ κατόπιν ἐξηκολούθησε:

— Θέλω νὰ σοὺ εἰπῶ τὴν ἀπόφασίν μου ὑστερον ἀπὸ τὴν χθεσινὴν συνομιλίαν. Τὴν πρώτην Ἰουλίου πρέπει ἡ Ἰλζα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον.

— Ἀστειεύεσαι; λέγει ἡ Ἄννα καὶ τὸν βλέπει μὲ ἐρωτηματικὸν τρόπον.

— Ὅμιλῶ σοβαρῶς, ἀπήντησεν ἐκεῖνος· θὰ εἰμπορέσῃς ἕως στὸ τέλος τοῦ μηνὸς — σήμερον ἔχομεν δώδεκα Ἰουνίου — νὰ ἐτοιμάσῃς ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὸ ταξίδι τῆς Ἰλζας;

— Μάλιστα, θὰ τὸ κατορθώσω, ἀγαπητὴ Μάρτε· ἀλλὰ συγγνώμην, ἡ ἀπόφασίς σου μήπως εἶναι βιαστικὴ; μήπως μετανοήσῃς; Ἄφησε τὴν Ἰλζα νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς κατὰ τοὺς μῆνας αὐτοὺς τοῦ θέρους καὶ κατὰ τὸ φθινόπωρον εἰμπορεῖ νὰ εἰσαχθῇ. Ἡ ἀναχώρησίς τῆς τότε δὲν θὰ τῆς φανῇ τόσον δυσάρεστος.

— Ὅχι, δὲν θὰ ἀλλάξω γνώμην, εἶπεν ὁ Μάριος, φοβούμενος μήπως νικηθῇ ἀπὸ τὴν ἀστάθειάν του. Κατὰ τὴν πρώτην Ἰουλίου πρέπει νὰ ἔμδῃ εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον.

Ἦστερον ἀπὸ μερικὰς ὥρας ἐπέστρεψεν ἡ Ἰλζα ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν τῆς εὐθυμὸς μὲ ζεστὰ μάγουλα καὶ ραντισμένη μὲ χόρτον. Ἦτο ἡ ὦρα τοῦ δευτέρου πρωῖνου προγεύματος.

Ὅπως ἦτο, χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ ἐνδυμασίαν, ἤλθεν εὐχαριστημένη εἰς τὸν ἐξώστην.

— Νά, εἶμαι ἐδῶ! ἐφώνηξε ζωηρὰ. Ἀργησα πολὺ; Σὲ λέγω, μπαμπά, ὅτι ἐφέτος τὸ χόρτον εἶναι περίφημο, οὐδεμία σταγὼν βροχῆς ἔπεσεν ἐπάνω του. Καὶ σύ, δταν τὸ ἔβλεψες, θὰ χαρῆς πολὺ καὶ ὁ ἀγρονόμος λέγει, ὅτι ἀπὸ πολλὰ χρόνια τόσο ὠραῖο χόρτον οὐδέποτε εἶχαμεν.

— Ἄφησε τὸ χόρτο, Ἰλζα, ἀπήντησεν ὁ κ. Μάριος, καὶ ἄκουσε τί θὰ σὲ εἰπῶ.

Ὁ πατέρας ἐγένετο ἀρκετὰ σοβαρὸς καὶ μὲ κόπον προσεπάθει νὰ ὁμιλήσῃ διὰ τὰ σχέδιά του.

Ἡ Ἰλζα δὲν ἐφροντάζετο τί συνέβαινε καὶ δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ πατρὸς τῆς. Ἡ προσοχὴ τῆς μᾶλλον ἐστράφη εἰς τὸ ὠραῖο προητοιμασμένον πρόγευμα. Ἦτο πολὺ πεινασμένη ἀπὸ τὴν πρωῖνὴν ἐκδρομὴν τῆς.

— Νά σοὺ ἐτοιμάσῃς τὸ πρόγευμά σου; ἠρώτησε μὲ ἐγγένειαν ἡ κ. Ἄννα.

Ἄλλὰ ἡ Ἰλζα ἤρνήθη.

— Τὸ κάμνω μόνη μου, εἶπεν ἐκείνη ἀπότομα.

Ἐπειτα ἐπῆρε τὸ μαχαίρι καὶ ἔκοψεν ἓνα κομμάτι ψωμοῦ. Κατόπιν ἤλειψε τὸ ψωμὶ τῆς μὲ βούτυρο καὶ τὸ ἔστρωσε παχὺ ὡς ἓνα δάκτυλο, ἐπῆρε καὶ ἓνα λουκάνικο καὶ ἤρχισε μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ τρώγῃ ἄλλοτε ἀπὸ τὸ ψωμὶ καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὸ λουκάνικο.

Χωρὶς διόλου νὰ σκέπτεται τί ἐντύπωσιν θὰ ἔκαμνεν εἰς τοὺς ἄλλους, ἐξηπλώθη ἐπάνω εἰς τὴν καρτέκλαν καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ καὶ τὰ δύο τῆς τὰ πόδια. Ἀπελάμβανε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἐκεῖνο, κοὺ ἔτρωγε.

— Νομίζω, πατέρα, ὅτι ἤθελες κάτι νὰ μοῦ εἰπῆς, εἶπεν ἡ κόρη μὲ γεμάτο στόμα. Ἐλα, ἐμπρός, εἶμαι πολὺ περιεργὴ νὰ τὸ ἀκούσω.

Ἐκεῖνος κατ' ἀρχὰς ἐδίστασε νὰ εἰπῇ τὴν ἀπόφασίν του, ἀλλὰ κατόπιν ἐνίκησε τὴν ἀδυναμίαν του καὶ τῆς τὸ ἀνεκοίνωσεν.

Ὁ Μάριος ἐνόμιζεν, ὅτι ἡ Ἰλζα θὰ ἐναντιώνητο εἰς τὴν ἀπόφασίν του ἐκείνην καὶ ὁμως ἠπατήθη.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ βοῦκα ἔμεινε κυριολεκτικῶς ἀμάσσητη εἰς τὸ στόμα τῆς ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν φόβον, ἀλλὰ τὸ μάτι ἐστράφη ἀμέσως εἰς τὴν μητέρα τῆς, ἡ ὁποία προσεπάθει νὰ καταπνίξῃ τὴν ταραχὴν, κοὺ ἐγεννᾶτο εἰς τὴν ψυχὴν τῆς.

Ἡ Ἰλζα ἐφροντάζετο, ὅτι αἰτία ὄλης ἐκείνης τῆς ἀποφάσεως τοῦ πατέρα τῆς ἦτο ἡ μητρυιὰ τῆς.

— ὦ! αὐτὴ ἡ γυναῖκα! ἐσκέπτετο ἡ Ἰλζα· δὲν φαντάζεται, πόσον σκληρὸν εἶναι γιὰ μὲ ν' ἀφήσω τὸν τόπον, κοὺ ἐγεννηθῆκα καὶ τὸν πατέρα μου! Ἐξάπαντος ἰδική τῆς ἰδέα εἶναι αὐτὴ καὶ ὄχι τοῦ μπαμπά!

— Πῶς; σιωπᾶς; ἠρώτησεν ὁ κ. Μάριος. Λοιπόν, καὶ σὺ μόνη σου θὰ ἐνόησες τὴν ἀνάγκην, ὅτι πρέπει νὰ μελετήσῃς σοβαρῶς, ἀφοῦ αἱ γνώσεις σου πικνοῦ χωλαίνουν.

— Ὅχι, δὲν ἐνόησα τίποτε, ἀπήντησεν ἡ Ἰλζα· σὺ μόνος σου μοῦ εἶπες, ὅτι ἓνα κορίτσι δὲν εἶναι ἀνάγκη πολλὰ νὰ μελετᾷ καὶ ὅτι ἡ πολλὴ μελέτη κάμνει τὸν ἄνθρωπον κουτόν. Μάλιστα, σὺ τὸ ἔχεις εἰπῆ, πατέρα· πῶς τώρα μοῦ λέγεις, λοιπόν, ἀντίθετα πράγματα; Πρέπει νὰ φύγω, πρέπει νὰ καθήσω στὰ θρανία μαζί μὲ ἄλλα κορίτσια, πρέπει νὰ διαβάξω ὡς κοὺ νὰ πονέσῃ τὸ κεφάλι μου; Καλά, φεύγω καὶ χαιροῦ διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν. Μόνον πότε θάρθῃ ἡ πρώτη Ἰουλίου!

Ἐσηκώθη ὀρμητικὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἐπέταξε τὸ ἐπίλοιπον τοῦ προγεύματός τῆς καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ἤρχισαν νὰ τρέχουν δάκρυα, τὰ ὁποῖα μὲ κόπον τὰ εἶχε συγκρατήσῃ.

Ἡ κ. Ἄννα ἤθελε νὰ συνοδεύσῃ τὴν κόρην· ἠσθάνετο τί συνέβαινε μέσα εἰς τὴν καρδίαν τῆς, ἀλλὰ ἐγνώριζε, ὅτι ἡ Ἰλζα θὰ τὴν ἐναντιώνητο, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐκινήθη, ἤλπιζε δὲ, ὅτι ὁ καιρὸς θὰ ἔκαμνε τὴν Ἰλζαν νὰ μεταμελήσῃ καὶ θὰ ὠδήγηι τὴν καρδίαν τῆς κόρης εἰς τὴν μητρικὴν τῆς ἀγάπην.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΩ

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΖΩΙΑ

ΗΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ

ΠΩΣ ΕΚΓΥΜΝΑΖΟΝΤΑΙ — ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

(συνέχεια από σελ. 276 και τέλος)

— Πώς παραλαμβάνουν

και μεταφέρουν αγγελίας.

Οί φυσιολόγοι απέδωκαν τούτο εις την αγάπην, την οποίαν ή περιστέρα τρέφει προς τον περιστερεώνα της. Περιποιείται αυτόν με μοναδικήν τάξιν και καθαριότητα και κατά κανένα τρόπον δεν θέλει να απομακρυνθῆ ἀπὸ αὐτόν. Ἐνεκα τούτου και συνάμα ἔνεκα τῆς μεγάλης ταχύτητος, με την οποίαν πετᾷ, την μετεχειρίσθησαν εις πολλά μέρη, ἐν καιρῷ εἰρήνης ή και ἐν πολέμῳ, ὡς ἀγγελιαφόρον, προς μεταβίβασιν δηλ. ἀπὸ ἐνὸς μέρους εις ἄλλο ἐπιστολῶν ή ἄλλων ἐγγράφων και ἰδοὺ πῶς: Ὑπάρχουν εἰδικοῦ συστήματος περιστερεῶνες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀποστέλλονται. Ὅταν φθάσωσιν εις τὸν τόπον τῆς ἀποστολῆς, παραλαμβάνουν ἐκεῖθεν ἄλλην ἀγγελίαν και ἐπιστρέφουν εις τὸν περιστερεώνα των διὰ θυρίδος, ή ὁποία κλείεται, χωρὶς νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνοιγῆ. Ἡλεκτρικὸς κῶδων, συνδεδεμένος με τὸν περιστερεώνα διὰ σύρματος, εἰδοποιεῖ εις τὸν κεντρικὸν σταθμὸν τὴν ἀφίξιν τῆς περιστρῆς, ἐκ τῆς ὁποίας τότε ἀποσπᾶται ή μεταφερθεῖσα ἐπιστολή.

— Ἐν εἰρήνῃ και ἐν πολέμῳ.

Ἐχει τελείως ἀποδειχθῆ, ὅτι ή περιστέρα εἶναι δυνατὸν καθ' ὅλα νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ ταχυδρομεῖον και τὸν τηλεγράφων. Ὑποθέσωμεν, ὅτι κάποιος, ποῦ ταξιδεύει, φέρει μαζί του μίαν ή περισσοτέρας ἀγγελιαφόρους περιστράς. Εἰμπορεῖ ἀπὸ οἰονδήποτε σημείον, ποῦ εὐρίσκειται, νὰ στείλῃ ὁδηγίας ή πληροφορίας εις τὸν τόπον τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὅπου δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συνεννοηθῆ ταχυδρομικῶς ή τηλεγραφικῶς. Εἰς τὴν Σαβοΐαν, εις τὸν Ἰόραν και εις ἄλλα ὄρεινά μέρη τῶν Ἀλπεων ὑπάρχουν χωρία και κωμοπόλεις, αἱ ὁποῖαι τὸν χειμῶνα ἀποκλείονται ἔνεκα τῶν ἀφθόνων χιόνων τῶν μερῶν ἐκείνων. Μόνον μέσον ἐπικοινωνίας μεταξὺ των εἶναι αἱ περιστράς. Οἱ ἀλιεῖς τῆς Βορείου θαλάσσης, τῆς Μάγχης και τοῦ Ἀτλαντικοῦ δι' ἀγγελιαφόρων περιστρώων προαναγγέλλουν τὴν ἔλευσιν των, και τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μακρυνῶν και πολυημέρων ταξιδίων των. Μὴ σᾶς φαίνεται δὲ παράδοξον, ἀφοῦ ἔχει ἀποδειχθῆ, ὅτι μία καλή ἀγγελιαφόρος περιστέρα δύναται νὰ πετᾷ εἰς διάστημα χιλίων χιλιομ., με ταχύτητα 50-80 χιλιομ. καθ' ὥραν. Ἐν ἀνάγκῃ, ὅταν ή ἀγγελιαφόρος περιστέρα προβλέπῃ θύελλαν ή βιάζεται νὰ περάσῃ θαλασσίας ἐκτάσεις, εις τὰς ὁποίας δὲν ὑπάρχει ξηρὰ διὰ νὰ σταματήσῃ, περισσεύει τὴν ταχύτητά της μέχρις 150 χιλιομ. καθ' ὥραν. Περιστέρα ἀγγελιαφόρος, ἀφειθεῖσα τὴν πρωίαν ἐκ τῶν νοτίων παραλίων τῆς Ἰρλανδίας, ἔφθασε τὸ ἑσπέρας εις τὰ παράλια τῆς Πορτογαλίας, τῆς Ἰσπανίας και ἔως εις τὰς Ἀζόρας νήσους τοῦ Ἀτλαν-

τικοῦ. Τῷ 1898, ὅτε ἀκόμη δὲν εἶχε γενικευθῆ ή χρῆσις τοῦ ἀσυρμάτου τηλεγράφου, ἀγγελιαφόροι περιστράς, ἀφειθεῖσαι ἐκ τοῦ ὑπερωκεανίου ἀτμοπλοίου «Καμπανία» ἐν μέσῳ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, εἰδοποίησαν εις τὴν Ν. Ὑόρκην και εις τὴν Ἀγγλίαν περὶ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διέτρεχεν ἐν μέσῳ πλεόντων πάγων και ἐσώθη τοιουτοτρόπως με τὰ ἀποσταλέντα βοηθήματα. Τῷ 1900 μεγάλα ναυτικά γυμνάσια μεταξὺ Βρέστης και Χάβρης ἀπέδωκαν ἔξοχα ἀποτελέσματα. Καὶ σήμερον μαζί με τὸν ἀσύρματον αἱ ἀγγελιαφόροι περιστράς ἔχουν μεγάλην σημασίαν εις τὸ πολεμικὸν και τὸ ἐμπορικὸν ναυτικόν.

Κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1871, ὅταν ἐπολιορκήθησαν στενώτατα οἱ Παρίσιοι, μόνον δι' ἀγγελιαφόρων περιστρώων κατώρθωνεν ή γαλλικὴ πρωτεύουσα νὰ συνεννοηθῆ με τοὺς ἔξωθεν αὐτῆς. Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη και κατὰ τὸν πόλεμον τῶν Ἀγγλων κατὰ τῶν Βόρς (1899). Σήμερον τὰς καλλιτέρας ἀγγελιαφόρους περιστράς ἔχουν οἱ Γερμανοὶ και μετ' αὐτοὺς οἱ Ἰσπανοὶ και οἱ Ἀμερικανοί.

— Τὰ εἶδη αὐτῶν.

Αἱ καλλιτέρας περιστράς προς ἐκγύμνασιν ἀγγελιαφόρων εἶναι αἱ βελγικαὶ μετ' αὐτὰς ἔρχονται αἱ ἀγγλικαὶ, αἱ ὁποῖαι ἀψηφοῦν τὴν πυκνὴν ὁμίχλην, και αἱ σουηδικαὶ, αἱ ὁποῖαι ἀκούραστοι πετῶσιν ἀνωθεν μεγάλων χιονισμένων ἐκτάσεων. Ἡ ἐκγύμνασις ἀρχίζει ἀπὸ 1, 3, 10 χιλιομέτρα, εις διάστημα δὲ τριῶν ἑτῶν ή ἀγγελιαφόρος περιστέρα, τελείως ἐκγυμνασθεῖσα, δύναται νὰ διατρέξῃ ἀπόστασιν χιλίων χιλιομέτρων. Εἰς ἐλαφροτάτους ἀπὸ ἀλουμίνιον σωληνίσκους τίθεται ή ἀποστελλομένη ἀγγελία. Ὁ σωληνίσκος οὗτος προσαρτᾶται εις τὰ πλησίον τῆς οὐρᾶς μεγάλα πτερά. Ἐκτὸς τῶν εἰδικῶν περιστερεῶνων, εις τοὺς ὁποίους τρέφονται περὶ τὰς 30 περιστράς, ὑπάρχουν και ἰδιαίτερα μετὰλλινα κλωβία, εἶδος θήκης, μέσα εις τὰ ὁποῖα τίθεται μία μόνον περιστέρα. Τὴν θήκην ταύτην φέρει κάθε στρατιώτης εις τὴν ζώνην του. Πρὸ πάντων τὸ ἱππικόν, ὅταν προβαίνει εις ἀνιχνεύσεις τοῦ ἐχθροῦ, χρησιμοποιεῖ με μεγάλην ἐπιτυχίαν τὰς ἀγγελιαφόρους περιστράς.

Τὰ περιστέρια, ἄλλως τε, εἶναι ἀγαπητὰ πτηνὰ διὰ τὴν ὠραιότητα και διὰ τὴν ἀγαθότητά των. Πολλοὶ τρέφουν περιστράς διὰ τοῦτον και μόνον τὸν λόγον. Ὁ ἀείμνηστος Σουλτάνος Μεχμέτ Ρεσάτ ὁ Ε' θερμότατα τὰς ἡγάπα και εἰς πλουσιώτατον περιστερεώνα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Δολμᾶ Βαξῆ ἔτρεφε σπάνια εἶδη ἐξ αὐτῶν. Πολλὰκις εις τὸν ἀνακτορικὸν περίβολον ἐκάθητο μόνος Του ἐν μέσῳ αὐτῶν, τὰς ἐθώπευε και τὰς ἔδιδε τροφήν. Ἐν τῶν σπανίων τούτων εἰδῶν τὸ ἐπλήρωσεν ἀντὶ 600 λιρῶν. Ὅταν μίαν ἡμέραν τὸν ἠρώτησαν διατί τόσον πολὺ ἀγάπῃ τὰ περιστέρια, ἔδωκε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν: «Ποτὲ ἀπὸ τὰ περιστέρια μου δὲν ἔπαθον κακόν».

Ἴσως πολλοὶ ἀπὸ σᾶς, μικροὶ μου ἀναγνώσται, δὲν ἐγνωρίζετε μέχρι τοῦδε τὴν ἐν τῷ πολέμῳ χρησιμοποίησιν τῶν περιστρώων. Πιστεύω νὰ εἰμείνατε εὐχαριστημένοι δι' ὅσα προς τοῦτο σᾶς ἔδίδαξε και τὸ σημερινὸν Παιδικὸν «Ἀπ' Ὅλα», τὸ ὁποῖον και ἄλλα ὠραῖα και εὐχάριστα ἐπιφυλάσσεται νὰ σᾶς παρουσιάσῃ.

ΑΝ. Θ. ΔΙΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΘΕΝΗ ΕΝ ΜΥΘΟΙΣ

Ο ΚΟΣΣΥΦΟΣ

Γέρον κυνηγός, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Χριστόδουλος, εἶχε πιάσει μίαν φοράν ἓνα μικρὸν κόσσυφον, τὸν ὁποῖον ἐπῆγε σπῆτι του, τὸν ἐμεγάλωσε, τὸν ἡμέρωσε και μάλιστα τὸν ἔμαθε νὰ ψελλίζῃ μερικὰς λέξεις.

Αἴφνης, ὅταν ὁ Χριστόδουλος ἔλεγεν εις αὐτόν:

— Κόσσυφε, ποῦ εἶσαι;

Τὸ πουλὶ ἀπαντοῦσεν ἀμέσως:

— Ἐδῶ, ἔδῶ!

Ὁ μικρὸς Δημητράκης, υἱὸς ἐνὸς ἐκ τῶν γειτόνων τοῦ Χριστοδούλου, ἀγαποῦσε πολὺ τὸν κόσσυφον ἐκεῖνον, και συχνὰ ἐπῆγαινε και τὸν ἐπεσκέπτετο και ἐπαίξε μαζί του.

Κάποτε εις μίαν ἐπίσκεψιν τοῦ Δημητράκη, ὁ Χριστόδουλος ἔλειπε και ὁ Δημητράκης συνέλαβε τὴν πονηρὰν σκέψιν νὰ κλέψῃ τὸν ἡμερωμένον κόσσυφον.

Αὐτὸ και ἔκαμν. Ἐπιασε τὸν κόσσυφον, τὸν ἔβαλεν εις τὸν κόλπον του και ἠτοιμάζετο νὰ φύγῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμβαίνειν εις τὸ σπῆτι ὁ Χριστόδουλος, ὁ ὁποῖος συνήτησε τὸν Δημητράκη, ἀλλὰ δὲν ἔφρασε τὴν κλοπὴν.

Ἐπειδὴ δὲ ἠθέλε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ παιδί τοῦ γείτονός του, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ τὸν κόσσυφον και νὰ τὸν ἐρωτᾷ τὰς συνειδημένας ἐρωτήσεις.

Ἀλλὰ ὁ κόσσυφος, ὁ ὁποῖος ἦτο κρυμμένος μέσα εις τὸ σπῆτι τοῦ παιδιοῦ, ἤρχισε νὰ ἀπαντᾷ ὡς συνήθως και νὰ λέγῃ:

— Ἐδῶ, ἔδῶ!

Ὁ Χριστόδουλος ἐστράφη τότε προς τὴν φωνὴν, εἶδε τὸ πρόσωπον τοῦ παιδιοῦ νὰ κοκκινίζῃ ἀπὸ ἐντροπὴν διὰ τὴν κακοήθειαν, τὴν ὁποῖαν ἔκαμν, εἶδε τὰ μάτια του νὰ πλημμυροῦν ἀπὸ δάκρυα και νὰ ζητῇ συγγνώμην.

Παιδιά, μὴ νομίζετε ποτέ, ὅτι μία κακὴ πράξις σας θὰ μὲνῃ κρυφῆ· θὰ παρουσιασθῇ πάντοτε εις τρόπον και θὰ φανερωθῇ, και τότε θὰ ἐντροπιασθῆτε.

Ὁ ἄρμαξ, ὅταν κ' ἀζήτῃ νὰ κρύψῃ τὴν κλεψίαν του ἐνὸς τέλεος θὰ φανερωθῇ. Θὶ χόση τὴν τιμὴν του.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ

Ἡ μικρὰ Ἑλένη εἶχε μίαν ὄραϊαν κοῦκλαν, τὴν ὁποίαν ἠγάπα ὑπερβολικά.

Μίαν ἡμέραν ἤκουσεν εἰς τὸ σχολεῖόν της νὰ γίνεται λόγος περὶ ἑνὸς πτωχοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε νὰ φάγη. Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λόγων τούτων ἡ μικρὰ Ἑλένη ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ εἰς λαχεῖον τὴν κοῦκλάν της καὶ τὰ χρήματα, ποῦ θὰ ἐσύναζε, θὰ τὰ εἶδεν εἰς τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο παιδίον.

Τὴν μεσημβρίαν εἶπεν εἰς τοὺς γονεῖς της τὸ σχέδιόν της. Ὁ πατὴρ της τῆς τὸ ἐπέτρεψε· περιχαρῆς, λοιπόν, ἡ Ἑλένη μετὰ μεσημβρίαν ἔλαβε τὴν κοῦκλαν εἰς τὸ σχολεῖον, μαζὶ δὲ μὲ αὐτὴν καὶ τὸν κατάλογον τοῦ λαχείου.

Ὅλαι αἱ συμμαθήτριά της εὐθὺς ἐνεγράφησαν καὶ μέχρις ἑσπέρας εἶχε συνάξει 100 γρόσια. Εὐθὺς δὲ ὡς ἐσχόλασεν, εὔρε τὸ πτωχὸν παιδίον καὶ τὸ ἔδωκε τὰ 100 γρ.

Τὸ ἑσπέρας, ὅταν ἦλθεν ὁ πατὴρ της, τὴν ἔφερε μίαν ὄραιότεραν κοῦκλαν. Ἡ Ἑλένη τότε εἶπεν εἰς τὸν πατέρα της :

— Καλλίτερα εἶχα, πατέρα, νὰ μοῦ ἔφερνες τὸ πτωχὸ ἐκεῖνο παιδάκι νὰ τὸ κάμω ἀδελφάκι μου, παρὰ αὐτὴν τὴν κοῦκλαν.

Ὁ πατὴρ τότε, ἔβαλλος ἀπὸ χαρὰν, ἤρχισεν νὰ καταφιλή τὴν μικρὰν Ἑλένην καὶ τῆς ὑπεσχέθη, ὅτι αὐριον θὰ φροντίσῃ νὰ φέρῃ τὸ πτωχὸ παιδάκι.

ΓΥΦΙΒΕΤΗΣ ΛΕΙΟΣ

Ἡ ΠΕΤΟΣΑ ΧΕΛΩΝΗ

Μίαν φορὰν ἔξη πλησίον τῆς Προύσης μία χελώνη, ἣτις στενοχωρεῖτο πολὺ εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἡμέραν τινὰ, πλησιάσασα δύο νήσους ἀγρίας, αἰτίνες ἀνεπαύοντο ἀπὸ τὴν κούρασίν των, καὶ χαιρετήσασα αὐτάς, ἤρχισεν νὰ διηγῆται τὴν στενοχωρίαν της. Αἱ νήσους ἀμέσως τῆς προέτειναν νὰ τὴν ὀδηγήσουν εἰς τὴν Ρωσίαν.

— Πῶς αὐτό ; εἶπεν ἡ χελώνη· γνωρίζετε πόσον σιγὰ βαδίζω.

— Ἄκουσε, εἶπον αἱ νήσους· θὰ σφίξῃς αὐτὴν τὴν ράβδον εἰς τὸν φάρυγγά σου· ἡμεῖς θὰ λάβωμεν τὰ δύο ἄκρα αὐτῆς εἰς τοὺς πόδας μας, τοιοῦτοτρόπως θὰ ἀναχωρήσωμεν ὅλοι ὁμοῦ.

Ἡ χελώνη καταμαγευμένη, ἔκαμεν, ὅπως τῇ εἶπεν καὶ ἤρχισεν νὰ πετᾷ εἰς τοὺς αἰθέρας.

— Θαῦμα ! ἐφώναζον εἰς τὸν γειτονικὸν ἀγρὸν τρεῖς χωρικοί, οἵτινες ἔβλεπον νὰ πετᾷ ἡ χελώνη. Εἶναι ἡ βασίλισσα τῶν χελωνῶν, ἣτις περῆ. Σπεύσατε νὰ ἰδῆτε τὴν βασίλισσα τῶν χελωνῶν !

Αὕτη τὸσον ἐκολακεύθη ἀπὸ τὰς προσρήσεις, τὰς ὁποίας ἤκουεν, ὥστε ἐλησμόνησεν

ὀλοτελῶς τὴν σύνεσιν. Ἦνοιξε τὸ στόμα διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ.

Ἄλλοίμονον ! ἡ δυστυχὴς μεταδόξος ἐχαλάρωσε τὴν ράβδον καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ ἔδαφος, ὅπου εὔρε τὸν θάνατον.

Πολλάκις ἡ μεταδοξία, ἐνῶ μᾶς κάμνει νὰ δμιλήσωμεν, μᾶς κάμνει νὰ εἴπωμεν ἀνοησίας.

(Μετάφρασις)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Ι. ΝΙΚΟΠΟΥΣ

Ἡ ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΤΑΡΙ

Μιά παπαρούνα ζηλευτὴ καὶ δμμορφα ντυμένη,
— Νὰ σ' ὑποφέρω δὲν μπορῶ,
εἰς τὸ σιτάρι λέγει.

Μ' αὐτὴν σου τὴν ὠχρότητα
μὲ κρύφεις σὺ τὸν κόσμον
νὰ διῆ τὴν ὠραιότητα,
πῶχω σὺ σῶμα ὄλο.

Δὲν σ' ὑποφέρω, τὸ ἀκοῦς ;
τὸ λέγω σὺ σιωπῶντά μου·
ἀκοῦς ἐκεῖ τὴν ἀντροπιὰ
νὰ κάθεισαι μετρωσῶντά μου ;

Σ' αὐτὰ τὰ λόγι' ἀπήντησε
τὸ ἀψηλὸ σιτάρι :

— Τὸ ξέρεις, παπαροῦνά μου ;
μὲ πῆρες τὸ κεφάλι.

Ἀφ' οἴου σὺ γεννήθηκες,
δὲν εἶδα καλὴ μέρα·
μέρα καὶ νύκτα μὲ πατοῦν
γιὰ νὰ σὲ κόψουν σίνα.

Καὶ ἂν ἐν ἐσώθηκες,
πρέπει νὰ μάθῃς τοῦτο,
ὅτι χάρις σὲ μένα τώρα σὺ
ζῆς εἰς τὸν κόσμον τοῦτο.

ΚΥΜΑ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ

Ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΟΥΣ ΜΗΤΡΟΣ

Ἦσαν μίαν φορὰν δύο ἀδελφαί· ἡ μία ἦτο πλουσία καὶ ἄτεκνος, ἡ δὲ ἄλλη χήρα μὲ πέντε τέκνα καὶ τόσον πτωχή, ποῦ ἐστερεῖτο καὶ αὐτὸν τὸν ἐπιούσιον.

Εἰς τὴν ἀπελαισίαν της πῆγε νὰ εὔρῃ τὴν ἀδελφήν της καὶ τὴν εἶπε :

— Τὰ παιδιὰ μου καὶ ἐγὼ δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ φάγωμεν, ἀποθνήσκουμεν ἀπὸ τὴν πείναν· εἰσαι πλουσία· δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, δῶσέ με, σὲ παρακαλῶ, λίγο ψωμί.

Ἄλλ' ἡ πλουσία εἶχε καρδίαν ἀπὸ πέτραν καὶ τὴν ἐδιώξεν ἀσπλάγχχνως, λέγουσα :

— Καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε περισσευμένον εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Τὴν ἑσπέραν ἐπέστρεψεν ὁ σύζυγος τῆς πλουσίας καὶ εἰς τὸ τραπέζι, ὅταν ἠθέλησεν νὰ κόψῃ τὸ ψωμί, παρετήρησεν, ὅτι ἐξήρ-

χοντο σταγόνες αἵματος· ἐτρόμαξεν ἡ γυναῖκα του καὶ τῷ διηγῆθη τὰ διατρέξαντα τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην.

Τότε ἔτρεξε εἰς τὴν πτωχὴν ἀδελφήν της, διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ, ἀλλ' εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, τὴν εὔρε νὰ προσεύχεται· εἶχεν εἰς τὰς χεῖράς της τὰ δύο μικρότερα παιδιὰ της, τὰ δὲ ἄλλα τρία ἔκειντο νεκρά.

Τὴν προσέφερε τότε τροφήν, ἀλλ' ἐκεῖνη ἀπεκρίθη :

— Δὲν ἔχομεν πλέον ἀνάγκην ἀπὸ τροφῆς ἐπιγείους. Ὁ Θεὸς παρέλαβεν εἰς τοὺς κόλπους του τὰ τρία παιδιὰ μου, ἐλπίζω δὲ νὰ εἰσακούσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς προσευχῆς μας.

Ὅταν ἐτελείωσε τοὺς λόγους τούτους, τὰ δύο μικρὰ της παρέδωκαν ὡσαύτως τὴν τελευταίαν πνοὴν των εἰς τὸν Πλάστην.

Τότε ἡ καρδία της ἐθρυσματίσθη διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ ἔπεσε νεκρά καὶ ἡ ἴδια.

Καιρὸς παντὶ πράγματι.

(Μετάφρασις)

ΛΑΒΕΑΝΑΡΟΣ ΘΕΜ. ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

** Οἱ γονεῖς εἶναι τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀγαποῦν περισσότερο εἰς τὸν κόσμον.

** Ἡ οἰκονομία εἶναι ἡ μήτηρ τῆς ἀκεραιότητος, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνέσεως, ἡ ὄραϊα ἀδελφὴ τῆς ἐγκρατείας, τῆς φαιδρότητος καὶ τῆς ὑγείας.

** Ἡ ἀσωτία εἶναι ὁ σκληρὸς καὶ πικρὸς δαίμων, ὁ βαθυπῆδὸν τοὺς ὁπαδοὺς αὐτοῦ εἰς δουλείας καὶ χρεὴ ἐμπλέκων, ὁ δεσμεύων αὐτοὺς διὰ τῶν ἀλύσεων.

ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΧΑΤΣΟΣ

Ὁ ΒΟΤΡΥΣ ΤΗΣ ΙΤΑΦΥΛΗΣ

Ἡμέραν τινὰ μία μήτηρ ἔδωσεν εἰς τὴν θυγατέρα της ἕνα βότρυν σταφυλῆς. Ἡ νεαρὰ κόρη, λαβοῦσα αὐτόν, ἐσυλλογίσθη, ὅτι ὁ βότρυν οὗτος θὰ ἠὐχαρίστει τὸν ἀδελφόν της καὶ τὸν ἔφερεν εἰς αὐτόν.

Ὁ ἀδελφὸς τὸν ἔλαβε καὶ εἶπεν :
— Ὁ πατήρ μου, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται ἐκεῖ κάτω, θὰ εἶναι κουρασμένος· ἄς φέρω τοῦτον τὸν δροσιτικὸν βότρυν εἰς αὐτόν.

Ὁ πατήρ, λαβὼν αὐτόν, ἠὐχαρίστησεν τὸν υἱὸν του· ἔπειτα ὁμοῦ, παρατηρῶν τὴν γυναῖκά του οὐχὶ πολὺ μακρὰν κειμένην, ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ πλησίον της, διὰ νὰ τῇ προσφέρῃ τὸν βότρυν τῆς σταφυλῆς.

Τοιοῦτοτρόπως ὁ βότρυν τῆς σταφυλῆς, ἀφοῦ ἔκαμε τὸν γῦρον τῆς οἰκογενείας, ἐπανῆλθεν εἰς τὰς χεῖρας, αἱ ὁποῖαι τὸν ἔδωσαν.

Εὐτυχὴς εἶναι ἡ οἰκογένεια, ὅπου βασιλεύει ἡ ὁμόνοια. Εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς ὁμονοίας, ἡ ὁποία πρέπει νὰ βασιλεύῃ μεταξὺ τῶν παιδῶν τῆς αὐτῆς πατρίδος.

Ἔστέ ἐνωμένοι διὰ τῆς ἀγάπης καὶ θὰ εἰσθε εὐτυχεῖς.

(Μετάφρασις)

Μ. Α. ΣΕΡΓΙΑΔΗΣ

